

sige. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis Lovgivningsmagten fastslaar noget om Sparekassernes Anbringelse, saa skulle Sparekasserne nok være saa venlige at anbringe Midlerne i Overensstemmelse med saadanne Bestemmelser, uden at de behøve at sætte det ind i deres Vedtægter. Dernæst retter man, som antydet, § 5, man gaar bort fra Bonus og fra dette, at Spærerne, hvis Sparekassen ophæves, skulle eje Overskuddet i Forhold til den Rente, de have haft de sidste to Aar. Det gaar man bort fra i den Bekendtgørelse, der fandtes i „Berlingske Tidende“, dateret den 13. Marts. Om dette udtaler Direktøren for Sparekassen sig i et Interview, som jeg gaar ud fra er rigtigt. Det findes i det eneste Blad, der forsvaret det skete, det forsvaret det endogsaa, om jeg saa maa sige, saa blødt, at det siger: Vi mene, at der helst maa tales saa lidt som muligt om det skete. Dette kan Bladet dog ikke helt overholde, lidt maa der siges, og saa forsvaret det det skete saa godt som muligt. I dette Blad har altsaa Bankdirektør Reimer den 15. Marts sagt om disse Vedtægtsændringer, da han blev spurgt, om de stod i Forbindelse med Forandringen: „Ja, de gøre, de ere skete paa Grundlag af Forhandlinger med Indenrigsministeriet og ere approberede af dette. Vedtægtsforandringerne ere foranledigede ved Forhandlinger, der have fundet Sted mellem Ministeriet og Sparekassensinspektøren“. Jeg skal for øvrigt senere komme tilbage til dette Punkt, jeg haaber, at Indenrigsministeren vil finde Lejlighed til at udtale sig derom. Der behøves nemlig slet ingen Approbation paa disse Vedtægter, Direktøren siger, at de have faaet en saadan, men det vilde undre mig, om det var rigtigt. Jeg har heller ingen Grund til at tvivle om Interviewets Rigtighed, men det interesserer mig meget at høre, om den højtærede Indenrigsminister vil sige, at man virkelig i Ministeriet har approberet disse Vedtægter.

Bekendtgørelsen stod altsaa den 13. Marts i „Berlingske Tidende“. Saa kommer der i Statstidende for den 27. Marts en Bekendtgørelse af nogle Vedtægter, der skulle gælde fra den 1ste April. Om disse skal jeg straks sige, at hverken Ordlyden af § 4 eller af § 5 er i Overensstemmelse med, hvad der var bekendtgjort i „Berlingske Tidende“. Hvorledes dette hænger sammen, om de først ere blevne approberede, og man saa bagefter har erkendt, at de ikke skulde approberes, og saa har lavet dem om, eller om Bekendtgørelsen i „Berlingske Tidende“ var forhastet, ved jeg ikke, men under den 27. Marts kommer der altsaa nogle

andre Bestemmelser. Maa jeg her gøre den parentetiske Bemærkning, at jeg ved ikke, med hvilken Ret Statstidende maa optage Bekendtgørelser, der ere underskrevne af den danske Landmandsbank i København. Det ligger vist udenfor Statstidendes Omraade, i alt Fald vil det ikke kunne findes i Overensstemmelse med den gamle Lov, som endnu ikke er ændret, selv om Folketinget har vedtaget en ny Lov med en noget anden Affattelse. Her er det altsaa Landmandsbanken, der optræder, her faar man at vide, at fra 1ste April skal der gælde det og det, og det er, som sagt, ikke de samme Vedtægter, som Direktionen bekendtgjorde. Forandringerne ere ikke store, men det ser dog underligt ud, thi man maa dog have Lov at holde paa, at der skal være saa megen Orden i Tingene, at enten skulle Vedtægterne være ens, eller ogsaa skal man aabent erkende, at det er noget nyt. Af denne sidste Bekendtgørelse ser man, at der ogsaa er ændret andre Ting i Vedtægten. Medens der i de oprindelige Vedtægter stod, at Direktionen lønnes med 4,500 Kr. om Aaret og $\frac{1}{2}$ pCt. af Indskuddets Beløb, hvad der tilsammen bliver omkring 20,000 Kr., saa er Direktionen fremtidig ulønnet. Nu vil man sige, at det er dog en uendelig Godhed af de Folk, at de først forære det hele bort og saa paatage sig at administrere det gratis. Trøsten findes i Landmandsbankens Bekendtgørelse, der er interessant, men som jeg, som sagt, ikke synes har noget at gøre med Statstidende. Der siges det i et særligt Stykke, at „Virksomheden vil blive fortsat fra de gamle Lokaler under Ledelse af Lollands Spare- og Laanebanks Direktion og under Tilsyn af dens Repræsentantskab, der ere blevne knyttede til vor Bank“. Der ser man altsaa, at hvis nogen havde næret Frygt for, at de Herrer fremtidig ikke skulde have det godt, saa viser det sig nu, at denne Frygt er aldeles ubegrundet. De opgave ganske vist deres Selvstændighed. Lollands Spare- og Laanebank som selvstændig lollandsk Institution er borte, de Herrer ere gaede over til noget andet. Jeg vil for mit Vedkommende betegne det ved, at de ere komne i Bur. Jeg vil haabe, at Buret er gyldent, saaledes at Omgivelserne kunne forsonse dem med den noget bundne og tvungne Tilværelse, de fremtidig komme til at føre.

Hvad er nu Grunden til dette? Ogsaa her maa jeg henvise til et Interview af Bankdirektør Reimer, thi det er egentlig den eneste Forklaring, man kan finde. Han henviser til, at det sker af Frygt for, at en